

saa vidt disse Forhold vedrørte Justitsministeriet. Men ud fra de før angivne Principper var der efter min Formening først Grund til politimæssig Indskriden, da han forlod den almindelige hævdvundne Injuries Vej og gik over til en langt mere ophidsende Form. Jeg tænker her paa den saa meget omtalte Artikel med den i sig selv tilstrækkelig betegnende Overskrift „Forbryder eller Statsminister“.

Hvad der bestemte mig til nu paa dette Tidspunkt at gribe ind, var dog hverken denne Overskrift eller, som det vil fremgaa af, hvad jeg har sagt, saa taabelige Injurier som „Røverkaptajn“, „Uderrøver“ eller lignende. Men det var følgende Stykke, hvor det efter en Skildring af Frisernes Drab af Kong Abel hedder med Henblik paa den danske Statsminister: „Vi kommer til at gøre noget lignende. Vi har hørt: Man vil jage os fra Gaarde og sende os i Døden. Overfor vor Familie og som kristne Mennesker har vi den Pligt at sørge for vore nærmeste og at bekæmpe det onde. Vi tager altsaa Kampen op, i denne Kamp gives der ingen Pardon.“ — med udhævet Skrift — „*enten skal Røverkaptajnen dø, eller vi vil dø.*“ Vi kunde straks have gjort det af med ham, havde vi været mandstærke til Stede. Mangen Menneskeplager med Stjerne og Charge har faaet en Kugle bagfra, uden at „Øvrigheden“s Arm kunde naa Hævneren, saadan kunde ogsaa Stauning have været nedtrampet af fem Hundrede Bønder, uden at Øvrigheden fik at vide, hvem der var hvem.“

Det forekom mig at være af en noget anden Karakter end almindelige Injurier. Det forekom mig, at Forsøget paa Ophidselse hermed var naaet ud over alle Tillædelighedens Grænser, og at der var Fare for, at adskillige kunde lade sig forlede til Voldshandlinger, ikke mindst naar man tager et vist Ukendskab til de nærmere danske Forhold, den særlige Mentalitet i visse Kredse og de urolige økonomiske Forhold i det hele i Betragtning. Men dertil kom den Udnyttelse, der fra tyske Blade blev gjort af denne Bevægelse, og som let, hvis man lod sligt gaa upaataalt hen, kunde lede til den Opfattelse, at Danmark i Virkeligheden var en Stat, hvor der herskede fuldkommen lovløse Tilstande, og hvor man frit kunde opfordre eller tilskynde til at nedtrampe politiske Modstandere, oven i Købet den lovligt valgte Regerings Chef.

Her var, som det rigtigt er sagt af flere Medlemmer, ikke Tale om rent private Injurier mod en Politiker, selv om denne Politiker er Statsminister, her var Tale

om en Optræden af en saadan Karakter, at det offentlige for sin egen Interesses Skyld paa Retssamfundets Vegne maatte gribe ind, og derfor valgte jeg at rejse Sagen paa det offentliges Vegne efter Retsplejelovens § 725. Jeg indrømmer, at der i og for sig var Mulighed for at anvende Oprørsparagrafferne, men disse er paa den anden Side saa strenge, at jeg veg tilbage fra at bringe dem i Anvendelse, saa længe der ikke kunde tales om en egentlig Planlæggelse eller blot Forsøg paa Planlæggelse af noget, man kunde kalde Oprør eller Voldsgerninger, men kun i Virkeligheden om voldsomme Injurier, ledsagede af forblommede Trusler eller Anvisninger til Trediemand. Vi mangler her i Landet en passende Straffebestemmelse, der er anvendelig paa Forhold, som ligger mellem den egentlige Injurie og Oprøret.

Jeg ønsker endnu at tilføje, at jeg foretog disse Handlinger og rejste denne Tale uden at være tilskyndet af det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle), saaledes som mange Blade har paastaet. Dette ærede Medlem har jeg overhovedet hverken direkte eller indirekte været i Forbindelse med i Løbet af Sommeren, og han har ikke paa nogen Maade søgt at paavirke mig i denne Sag. Jeg skal yderligere tilføje, at jeg kun opnaaede Ministermødets Tilslutning til Indskriden overfor Cornelius Petersen af Hensyn til det før omtalte Moment, Bedømmelsen af Sagen Syd for Grænsen, altsaa Forholdet til Udlandet og naturligvis særlig til Slesvig.

Sagens videre Forløb og den efter min Mening urigtige og uheldige Dom ved Søndre Landsret vil jeg ikke nærmere omtale, da Højesteret nu faar sidste Ord i Sagen. Jeg takker de ærede Medlemmer, ikke mindst det ærede Medlem Hr. Nis Nissen, for den ubetingede Tilslutning til min Optræden her, og jeg kan efter det anførte heller ikke se, at jeg har gjort fejl, hverken ved at vente med at skride ind eller ved at gøre det paa den Maade, som det skete. Thi det gjaldt jo paa den ene Side om ikke at gøre Cornelius Petersen til Martyr ved at stille ham anderledes end de øvrige professionelle Æreskændere og Samfundskonstruktører her til Lands og paa den anden Side om at hindre, at den saakaldte Pressefrihed tillod ham at ophidse paa en saadan Maade; at han bragte flere eller færre af sine Medborgere ud i Ulykke og helt forvirrede Opfattelsen af Danmark og det danske Retssamfundets Forhold eller Interesse særlig i Udlændinges Øjne. Men hvis jeg skulde have begaaet en Fejl — og man kan jo altid diskutere, hvorvidt,